

Críticamúsica

Imma Merino

Duo apassionant de violí i piano

Viktoria Mullova & Katia Labèque

Diumenge 31 de juliol, Auditori Espai Ter. 36è Festival de Torroella de Montgrí

Rigorosa i sòbria fins a crear una falsa impressió de rigidesa, la violinista russa Viktoria Mullova imprimeix una elegància, una claredat i una energia singulars a les seves interpretacions, a més de tenir un esperit prou lliure per embarcar-se en diverses aventures musicals que tant l'han menat a col·laborar amb Il Giardino Armonico, en la seva apropiació de la música barroca amb uns criteris historicistes desinhibits, com amb el seu marit Mathew Barley en aproximacions al jazz i la música brasilera. Espectacular fins a semblar una acròbata del piano en alguns concerts amb la seva germana Marielle, la pianista francesa Katia Labèque és una virtuosa amb una tècnica solidíssima al servei de la imaginació interpretativa. El cas és que les dues solistes van trobar-se fa uns anys i han emprès diverses col·laboracions, com ara la gira que les va dur diumenge a Torroella de Montgrí i amb la qual afronten peces que abasten un extens arc temporal, des del classicisme fins a la pràctica contemporània, i que, cadascuna amb les seves dificultats específiques, plantejen la relació entre el violí i el piano d'una manera molt diferent.

Viktoria Mullova i Katia Labèque, durant el concert de diumenge a Torroella ■ FESTIVAL DE TORROELLA / MARTÍ ARTALEJO

Com si seguissin un ordre cronològic, Mullova i Labèque van iniciar el concert amb la *Sonata per a violí i piano núm. 35 en La Major*, de Mozart, transmetent la transparència i l'equilibri de la peça. Van completar la primera part amb la *Sonata per a violí núm. 1 en La menor*, una obra de Schumann que correspon al seu últim pe-

ríode, concentrat i obsessiu, i potser va semblar que hi mancava certa intensitat, en l'execució d'aquesta mostra del romanticisme, però, en canvi, hi va haver una atenció al detall amb una finesa que no va excloure aquella mena de pulsó salvatge que a vegades bateja en la música del turmentat compositor.

Tot i això, pot considerar-se que el millor del concert va arribar a la segona part, que la pianista i la violinista van començar posant en relació íntima una peça del compositor japonès Toru Takemitsu (1930-1996) i una altra de l'estonià Arvo Pärt (1935). Ho van fer interpretant-les una darrere de l'altra sense pausa. La primera és

Distance de fée, que, posant tant de l'impressionisme sensorial de Debussy com del misticisme de Messiaen, Takemitsu va compondre l'any 1951 inspirant-se en un poema de Shuzo Takiguchi sobre una estranya criatura que viu en un "laberint d'aire", però també en la imatge del jardí japonès que va fascinar el compositor: pot

sentir-se, i així ho van fer sentir les intèrprets, que l'espai es transforma amb el temps, que passa com una flama lívida. La segona és la versió per a violí i piano que l'espiritual Arvo Pärt va fer de la seva cèlebre obra *Fratres*, que, l'any 1977, va compondre per a l'orquestra Hortus Musicus, especialitzada en música antiga. La versió marca diferències respecte a l'original aprofitant recursos del violí, com ara pizzicatos i lliscaments sobre les cordes. Mullova va fer-ne una interpretació sen-

Mullova i Labèque van semblar especialment unides

sacional, com també de la *Sonata per a violí núm. 2 en sol major*, de Maurice Ravel, una obra apassionant amb la qual Katia Labèque, esplèndida, va demostrar la seva sensibilitat rítmica. A banda de la propina amb una breu peça de Mathew Barley, la sonata de Ravel va tancar el programa de manera culminant. És una obra que, amb un segon moviment en què s'assimila d'una manera molt personal la cadència del blues, planteja més una separació que un duo entre el violí i el piano. Però Mullova i Labèque van semblar especialment unides en la sensibilitat, l'energia i l'excel·lència interpretatives.

ART

El Museu Picasso restaura la seva façana

El Museu Picasso de Barcelona comença aquesta setmana els treballs preparatoris per a la restauració de la seva façana. L'objectiu d'aquesta restauració és el manteniment en condicions òptimes de l'edifici històric del museu, que ocupa cinc palaus senyorials del carrer Montcada. Per qüestions de seguretat, la façana es va començar a cobrir ahir al matí amb una xarxa. ■ REDACCIÓ

CINEMA

Mor l'actriu de musicals Gloria DeHaven

Gloria DeHaven, actriu habitual en els musicals dels anys quaranta i cinquanta de la Metro Goldwin Mayer, va morir dissabte a 91 anys. Intèrpret de films com *Dos chicas y un marinero* (1944), *Repertorio de verano* (1950) i *Luces de Broadway* (1951), va debutar al cine amb Chaplin a *Tiempos modernos*, i va ser la primera actriu que va fer un petó a la pantalla gran a Frank Sinatra, a *En marcha* (1944). ■ REDACCIÓ

Gloria DeHaven va fer més de 80 films i sèries ■ ARXIU

TELEVISIÓ

'Joc de trons' s'acabarà el 2018, a la 8a temporada

El canal de televisió HBO ha confirmat aquest cap de setmana que la sèrie *Joc de trons*, de la qual s'està rodant la setena temporada a l'Estat espanyol, s'allargarà una temporada més, fins a la vuitena, que s'estrenarà el 2018. Es posarà punt final així a una de les sèries més populars i premiades dels darrers anys, que adapta la saga de novel·les de George R.R. Martin. ■ REDACCIÓ

ART

Renoir a la Fundació Mapfre, al setembre

Renoir entre dones. De l'ideal modern a l'ideal clàssic. Col·leccions dels museus d'Orsay i de l'Orangerie obrirà portes el 17 de setembre a la sala Garriga i Nogués. La visió de les dones del pintor Pierre-Auguste Renoir protagonitzarà la principal aposta expositiva de la Fundació Mapfre a Barcelona aquesta tardor, en què es podrà veure l'obra *Bal du Moulin de la Galette* (1876). ■ EUROPA PRESS

FIRA

Espectacles dels residents a FiraTàrrrega 2016

La secció Plataforma de FiraTàrrrega mostrarà els espectacles gestats en el programa de suport a la creació d'enguany, amb 15 companyies que han fet residències creatives durant tot l'any. La secció inclourà el treball de dotze companyies nacionals i internacionals i mostrarà els espectacles que s'han gestat dins de la sisena edició del programa i altres peces amb vocació renovadora. ■ ACN